

Παρά λίγο να γελάσουμε

Ενενήντα λεπτά είναι αρκετά για να γράψει ο μαθητής μια σχολική εργασία. Η κατανομή του χρόνου έχει ως εξής:

- 15 λεπτά για να βρει πού έχει βάλει το θέμα.
- 11 λεπτά για να τηλεφωνήσει σε συμμαθητή για το θέμα.
- 23 λεπτά για να παραπονιέται πόσο κακός είναι ο καθηγητής και δεν αγαπά τα παιδιά.
- 8 λεπτά στο λουτρό.
- 10 λεπτά για να φάει κάτι.
- 7 λεπτά για να δει το πρόγραμμα της τηλεόρασης.
- 6 λεπτά για να πει στους γονείς ότι ο καθηγητής δεν τους εξήγησε το θέμα.
- 10 λεπτά για να κάθεται να περιμένει, ενώ ο μπαμπάς κι η μαμά γράφουν την εργασία.

Αφού είδε το έργο Σταχτοπούτα η μικρή Αντωνία πήρε ένα μαγικό ραβδί και παρίστανε την καλή νεράιδα. «Κάνε τρεις ευχές», είπε στη μαμά της, «και εγώ θα σου τις εκπληρώσω».

Η μητέρα ζήτησε πρώτα ειρήνη στον κόσμο. Η Αντωνία κούνησε το ραβδί της και δήλωσε ότι η ευχή εκπληρώθηκε. Μετά η μητέρα ευχήθηκε να γίνουν καλά όλα τα άρρωστα παιδιά. Πάλι κούνησε το ραβδί της η Αντωνία και είπε ότι έγινε. Τότε η παχουλή μητέρα έρριξε μια ματιά επάνω της και είπε την τρίτη ευχή: «Θέλω να γίνω λεπτή όπως άλλοτε».

Η μικρή νεράιδα άρχισε να κουνάει το ραβδί της συνέχεια με απόγνωση. Τέλος φώναξε: «Γι' αυτό χρειάζεται πιο πολύ δύναμη!»

Στην περιοχή εκείνη υπήρχε επιδημία από κλεψιές, αλλά ο κλέφτης ήταν πολύ ευγενικός.

Ένα βράδυ η Κλάρα ξύπνησε και έσπρωξε τον άντρα της.

- Σπύρο, μπήκε διαρρήκτης στο σπίτι.
- Δεν είναι κανείς, κοιμήσου, είπε εκείνος μισοκοιμισμένος. Είσαι χαζή.

Τότε ένας άνδρας βγήκε πίσω από την κουρτίνα και είπε: «Και όμως μπήκε. Πες 'συγγνώμη' τώρα στην κυρία».

Όταν έλειπα από την πόλη μπήκαν κλέφτες στο σπίτι μου και δεν πήραν τίποτα.

Είναι παράξενο, αλλά ένοιωσα πολύ απογοητευμένος...

Η οικογένεια είχε καλεσμένους στο τραπέζι. Σε μια στιγμή τα δυο μικρά παιδιά της οικογένειας μπήκαν στην τραπεζαρία ολόγυμνα και περπατούσαν αργά γύρω στο τραπέζι.

Οι γονείς των παιδιών αισθάνθηκαν ντροπή, αλλά υποκρίθηκαν πως δεν συμβαίνει τίποτα και συνέχισαν την κουβέντα. Οι καλεσμένοι έκαναν το ίδιο, για να μη γίνει ζήτημα. Τα παιδιά έκαναν ένα γύρω και βγήκαν από το δωμάτιο. Έγινε λίγη σιωπή και μετά ακούστηκε το ένα παιδί να λέει: «Δεν σου το είπα; Αποδείχτηκε. Αυτή η αλοιφή μάς κάνει αόρατους!»

Ένας ιδιοκτήτης καταστήματος άκουσε έναν υπάλληλο να λέει σε μια πελάτισσα:

– Όχι, κυρία, δεν είχαμε αυτό το μήνα και δεν φαίνεται ότι θα έχουμε σύντομα.

Αναστατωμένος έτρεξε προς την πελάτισσα, καθώς εκείνη έβγαινε, και της είπε. Δεν είναι αλήθεια, κυρία. Θα έχουμε σύντομα. Έχουμε παραγγείλει εδώ και δυο βδομάδες.

Κατόπιν το αφεντικό πήρε τον υπάλληλο κατά μέρος και τον μάλωσε: «Ποτέ, ποτέ, ποτέ να μη λες ότι δεν έχουμε κάτι. Αν δεν το έχουμε, να λες ότι το παραγγείλαμε. Λοιπόν τι ρώτησε η κυρία;»

Χαμογελώντας ο υπάλληλος απάντησε: «Ρώτησε αν είχαμε εδώ βροχή».

Στα γραφεία εισιτηρίων των σιδηροδρόμων στέκεται ένας άνθρωπος :

- Θέλω ένα εισιτήριο για τον Πλάτωνα.
- Ο υπάλληλος βγάζει ένα βιβλίο και ψάχνει. Για να δω. Δεν τον ξέρω. Κοιτάζει και στο χάρτη. Δεν τον βρίσκω. Πού είναι ο Πλάτωνας;
- Στο μαγαζί του. Είναι ο γαμπρός μου.

Η αδελφή μου αγόρασε στην κόρη της ένα ωραίο πιανάκι. Μετά από δύο βδομάδες τη ρώτησα πώς τα καταφέρνει η κόρη της στη μουσική.

- Την έπεισα να το αλλάξει και να πάρει κλαρίνο, μου απάντησε.
- Γιατί αυτό; ρώτησα.
- Επειδή με το κλαρίνο δεν θα μπορεί να τραγουδάει συγχρόνως..